

Ο Θεσσαλονίκης Γεννάδιος κατά ναζί, εν μέσω κατοχής!

/ [Πεμπουσσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Απόσπασμα από το διήγημα του Τόλη Καζαντζή (1938-1991), «Αγία Σοφία η Δεύτερη», που περιέχεται στο βιβλίο του, “Το τελευταίο καταφύγιο”, (εκδόσεις Νεφέλη).

Προτιμούσαμε, ανέκαθεν, να ακολουθούμε την περιφορά του Επιταφίου της Αγια-Σοφιάς. Συναντιόμασταν το βράδυ της μεγάλης Παρασκευής όλοι (ακόμη κι οι αποσκιρτήσαντες και παρεπιδημούντες, για το Πάσχα, φίλοι) εκεί απέναντι, στο παλιακό κόκκινο μέγαρο, που το ισόγειό του καφενείο «Ερμής», πληρούται καθημερινά με την ανία και την πλήξη συνταξιούχων εκπαιδευτικών και λοιπών παροπλισμένων δημοσίων λειτουργών. Σε κάποια στιγμή της περιφοράς, ο ανθοστόλιστος Επιτάφιος, με επικεφαλής του κλήρου το Μητροπολίτη, συναπαντιέται με τον εξίσου λαμπρό της Μητροπόλεως.

Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Γεννάδιος (1868-1951).

Εκεί, στην αγκαλιά του πατέρα μου, για να βλέπω καλύτερα, έτυχε μια χρονιά επί κατοχής, να βρεθώ πολύ κοντά κι απόμεινα άφωνος βλέποντας το Μητροπολίτη μας, τον κοσμαγάπητο ιεράρχη Γεννάδιο, τον μονοπνεύμονα, να τείνει μεγαλοπρεπέστατα την δεξιά του, για να δωρήσει ευχές χριστιανικές και να την ασπαστεί πρώτα εκείνος ο σεβάσμιος κι εκλείψας, πια, δυστυχώς, κλήρος και στη συνέχεια όσοι από τους λαϊκούς θα τυχαίναμε μιας τέτοιας χάρης, την ώρα ακριβώς, που σαν καπνός αναθρώσκων αναπέμπονταν οι μυριόστομες ευχές. Και γύρω γύρω Γερμανοί και κάτι δικοί μας σφουγγοκωλάριοί τους -ίδιοι καρνάβαλοι μες στις γερμανικές στολές τους- ιλαχτούσαν μ' εκείνη την απαίσια γλώσσα τους και χασκογελούσανε ξεδιάντροπα.

Κι ήμουν δεν ημούν τότε έξι χρονών παιδί κι ένιωσα απ' τους κρουνούς των ματιών μου ν' αναβλύζουν σαν από μόνα τους τα δάκρυα και να μουσκεύουν τους ώμους του τριμμένου ρούχου του πατέρα μου, καθώς εκείνος ο πλάτανος ο Γεννάδιος βγήκε δυό βήματα, μπροστά και κραδαίνοντας την ολόχρυση και φοβερή του ράβδο βροντοφώναξε έτσι, που τρίζανε όλα τα γύρω τζάμια:

– Αράς κατά βαρβάρων, αράς κατά βαρβάρων.

Έπεσε παντού μία σιωπή θανάτου. Όλοι τον κοιτάζαμε και κοιταζόμασταν ανήσυχοι και σιωπηλοί, ώσπου ο Μητροπολίτης μας, λες κι είχε ξυπνήσει από όνειρο κακό, ανέτεινε τα χέρια κι ατενίζοντας μ' αγλαϊσμένη τη ματιά βαθιά στα ουράνια, μουρμούρισε κάποιες μυστικές ευχές. Κι ύστερα, κατάχλομος,

συγχισμένος και σύννους συνέχισε το δρόμο του σαν μπροστάρης που υπήρξε σ' όλη τον τή ζωή.